

MOJA BOLEST

Moja mi bolest sve dopušta:
dirati ormarić, okretati jastuk,
paliti i gasiti svjetiljku,
ali ja se pitam: čemu?
i to ne činim.

Gledam pravo u zid bez ijedne sjene,
u prozor bez ičega izvan prozora,
maslinâ, smokavâ, zvonikâ
(Tinovih)

Ležim i ćutim

da moja bolest ne priznaje ljeto,
ne priznaje jesen.

Ona je sva u jednom jedinom času,
koji se zove SADA.

SADA ležim.

SADA sjedim, ustajem, stojim.

(O, male bijele, zelene, žute, ružičaste pilule)

Žudim spavati,

spavati i sanjati kako ležim na travi,
pokraj djevojke koja nikada uza me nije zaspala,
žudim beskrajni san što je, valjda, ostvarivo
u ovoj bolesti koja ne zna za prostor.

Moja bolest ne zna za tijelo - prostor,
za dijelove tijela što bole.

Ona ne boli.

Naprotiv,
svaki djelić mojih preostalih sekundi
boli nju.

Ja bolim nju - svoju užasnu osamljenost.

....

24.VIII. 1990.